

G A N G O D V Á Ž N Ý C H

V PASTI DRAVÉ ŘEKY

Ivona Březinová
Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

V pasti dravé řeky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
V pasti dravé řeky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

V PASTI DRAVÉ ŘEKY

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

*Mamince a tatínkovi,
kteří mě do Hřenska na lodičky brávali už jako malou.
Hřenské soutěsky jsou krásné. Nebojte se je navštívit.
Ale ať jste, kde jste, sledujte předpověď počasí.*

Kapitán

„Nespi. Pojedeme jenom sedmnáct minut.“

„Hm.“

Příjemné teplo a mírné stejnoměrné kodrcání vytvářelo téměř ideální podmínky, aby člověk zavřel oči a urval ještě pár chvil spánku přerušného na prázdniny poněkud drastickým ranním vstáváním. K úplné dokonalosti chybělo, jen aby Tim přestal brebentit, vždyť ho stejně nikdo neposlouchá. A bráchovi aby tolik nesmrděly nohy vyzuté z bot a drze položené na protější sedačku. Na sto procent si vzal včerejší ponožky, vzdychla v duchu Alfa, třináctiletá hubená dívka s rovnými světlehnědými vlasy. Přestala bránit víčkům v neustálém zavírání a s pocitem *však on nás někdo vzbudí* se propadla do snů.

„Gutten tag. Ihre fahrkarten, bitte. Faše jízdenky, prrosím. Fíměna prrůfodcích,“ zahlaholilo vagonem.

„Co je? Kdo je? Kde jsme?“ vyletěl Hardy a bleskurychle sundal nohy ze sedačky a stáhl je pod sebe.

Desetiletý Tim pobaveně vypískl. Jonáš se zívnutím protáhl dlouhé tělo daleko do uličky. Patnáctiletá Mariana si v rozpacích prohrábla temně zrzavou kudrnatou hřívu a loktem šťouchla do vedle sedící Alfy.

„Jízdenky. Paní chce vidět jízdenky.“

„Já je přece nemám,“ zahuhlala Alfa rozespale. „To Beta,“ ukázala bradou na dvojče naproti u okna.

Beta už vylovila z peněženky hromadnou jízdenku pro šest osob a šest jízdních kol.

„Bitte, hier ist unser Gruppenfahrschein,“ pronesla vzornou němčinou.

„Danke,“ poděkovala průvodčí. „Geht ihr nur nach Schöna?“ zvedla hlavu. „Sie steigen an der nächsten Haltestelle aus.“

„Nächsten? Vielen Dank!“ vyjekla Beta a začala burcovat ostatní. „Schöna je už příští zastávka! Zvedejte se, budeme vystupovat!“

Stáli na nástupišti, každý přidržel jízdní kolo, a rozhlíželi se, jako by náhle nevěděli, kam dál.

„Pořád nechápu, proč z Děčína do Hřenska se musí jet přes Německo,“ hudrovala Alfa nemile vytržená z blaženého spánku.

„Protože do Hřenska vlak nejede, milá sestřičko. Už jsme ti to vysvětlovali,“ usadil ji starší bratr Gerhard zvaný Hardy.

„Já chtěla plout parníkem,“ zahučela Alfa vzdorovitě. „Jenomže to by si tady Beta nemohla zašprechtit s německou průvodčí, že jo.“

„Příště si jízdenky laskavě ukazuj sama, Alfrédo,“ pronesla Beta kousavě.

„Cos to řekla?“ vřískla Alfa.

Hardy rychle ustoupil stranou, kolo opřel o sloup a oběma rukama si zacpal uši. Ze zkušenosti věděl, že jak někdo řekne Alfě *Alfrédo*, znamená to vyhlášení války. Válečné konflikty třináctiletých dvojčat se navíc vyznačovaly extrémní hlasitostí a používáním vysokých tónů, jak Hardy milosrdně nazýval holčičí vřískot. Pozitivní bylo jen to, že válka obvykle neměla dlouhé trvání. Ale běda tomu, kdo by do sporu hodlal zasáhnout! Stačilo mezi dívky strčit prst a člověk rázem mohl být bez ruky, obrazně řečeno. Alfa a Beta totiž byly tandem, schopný se v jakékoliv fázi sporu spojit proti vnějšímu nepříteli.

„Tys mi řekla Alfrédo?“ zaječela Alfa a zašermovala Betě před nosem urputně sevřenou pěstičkou.

„Máš to v rodném listu? Máš,“ odsekla Beta. „Tak se nečil.“
„Kdybys do mě nerýpala, drahá Alžběto, jsem úplně v klidu. Moc dobře víš, jak tohle oslovení nesnášíme!“

„Nepůjdeme radši?“ obrátila se Mariana ke klukům, šestnáctiletému Hardymu, o rok mladšímu Jonášovi a malému Timovi, který netrpělivě podupával. „Aby nám ten přívoz na konec neušel.“

Vyšli z nádraží a ocitli se na cyklostezce, která se vinula podél Labe. Doprava, proti proudu, by je zavedla zpátky do Čech. Pokud by se vydali doleva, po několika kilometrech by dojeli do německé vesničky Krippen. Jenže oni potřebovali rovně, přes řeku, kde se na druhém břehu z mlžného oparu tyčila skála Labské vyhlídky a pod ní začátek městečka Hřensko sevřeného v úzkém údolí.

„Vidím přívoz! Za mnou!“ zavelel nejmladší Tim, a aniž by nasedl, hnal se s rukama na řídítkách k nedalekému molu.

„Pošuk,“ ucedila Alfa.

„Vid', dělá zase chytrýho,“ prohodila Beta.

Hardy potichu zaznamenal, že hádka sester je zažehnaná, a spokojeně se rozjel za Timem.

Bílý člun s palubou krytou zelenou stříškou a s nápisem Lena na přídi se lehce pohupoval na hladině a tu a tam poodhalil zelenou čáru ponoru. Řeka spěchala dál na německé území, ochotná vzít s sebou cokoliv, co plave, ale přívoz byl pevně připoutaný dvěma lany k pontonu nástupiště.

„Bezva loď. Ale nevidím kapitána,“ podrbal se Hardy za uchem, kde ho před chvílí atakoval neodbytný komár.

Plavidlo, nástupní můstek i přilehlé molo zely prázdnotou. Jen na vyhlídkovém plácku opodál se na lavičce rozvaloval zarostlý stařík. Ruce měl složené pod hlavou a bosýma nohama se opíral o pečlivě natřený odpadkový koš.

„Bezdomovec,“ usoudila Mariana.

„Nebo kapitán,“ namítl Jonáš.

„Možná jo. Má pruhovaný triko,“ všimla si Alfa.

„Ale nemá kapitánskou čepici ani fajfku,“ poukázala Beta na nedostatky v kapitánské výstroji.

Jonáš stočil útrpně oči k bezmračnému nebi, kolo opřel o zábradlí na okraji mola a trávou, na které se ještě tu a tam třpytila rosa, vykročil k neznámému.

Ostatní ho váhavě následovali. Vousáč, vyrušen hlasy, se na lavičce posadil a vyčkávavě si je prohlížel.

„Zeptej se ho ty,“ popostrčila Alfa Betu, když všichni došli k vyhlídkovému odpočívadlu. „Jediná mluvíš německy.“

„Najednou ti moje šprechtění nevadí, co?“ uculila se Beta s neskrývaným zadostiučiněním.

„Klidne se ptejte česky, mládeži,“ prohodil muž a rozesmál

se, když si všiml překvapení, které nikdo z party nedokázal skrýt. „Já česky rozumím. Jen psát mi nejde. Ten český pravopis je jeden velký horor.“

„Že jo!“ souhlasil živě Tim. „Já to taky říkám.“

„Tak copak byste potřebovali?“

„Vy umíte česky?“ zablábolila Alfa.

„Ne asi,“ usadil Hardy sestru příkře. „Pán ti odpověděl sva-hilsky, jestli jsi to nepoznala.“

„Promiňte...“ vzala si slovo Mariana. „Před chvílí jsme přijeli vlakem z Děčína a potřebovali bychom převézt na druhou stranu Labe. Nevíte, kdy pojede přívoz?“

„Ten přívoz jezdí od devíti ráno do šesti večer,“ mrkl vousáč na hodinky. „A ono je teprve půl osmé, pokud se nemýlím.“

„Tak to je v háji,“ neudržel se Hardy.

„Chcete mi říct, že jsem vstávala před šestou úplně zbytečně?“ zavyla Alfa.

„Kterej blb to takhle naplánoval?“ otočila se Beta na Jonáše.

„Počkat, počkat...“ zasáhl do nepříjemně se vyvíjející debaty vousáč. „Já bych snad mohl udělat výjimku. Je vás šest... Navíc máte šest kol... to už na jednu várku vydá.“

„Vy jste kapitán té lodi?“ vykulil oči Tim.

„Už to tak vypadá,“ usmál se muž.

„A vy nás jako převeze?“ zavýskla Alfa.

„Jako? Ne, já vás převezu doopravdy,“ chechtal se pán, hmátl po čepici s kšiltem válející se v trávě, bosýma nohama vklouzl do bot a vstal. „Jdeme na to?“

„Rozkaz, kapitáne!“

Nadšeně se nalodili a Hardy s Jonášem pomohli uvolnit lana. Kapitán nastartoval a člun se s dobrotivým pobrukováním vydal proti proudu.

„Kam až máte namířeno, bando?“ vyzvídal muž.

„Říkáme si Gang odvážných,“ prozradil Tim. „Chceme k Pravčické bráně a pak do soutěsek.“

„Budete mít hezky,“ prohodil vousáč s pohledem na opar telící se v dálce nad hladinou řeky. „Možná trochu horko, ale pršet by nemělo. I když...“ stočil pohled ke skalám na protějším břehu, „tady člověk nikdy neví.“

To už loď změnila směr.

„Pozor! Právě přeplováme státní hranici mezi Německem a Českou republikou,“ upozornil je kapitán. „Tak. A teď plujeme v českých vodách.“

„Znamená to, že půlka Labe je tu německá a půlka česká?“ divila se Mariana.

„Přesně tak. V délce tři a půl kilometru hranice vede prostředkem řeky.“

„Hustý!“ vykřikl Tim a nedočkavě vyhlížel břeh.

Motor ještě párkrát bafl a pak loď s mohutným vodním ocasem zpěněné vlny přirazila k pontonu. Marianu až zamrzelo, jak byla cesta přes řeku krátká. Zaplatili několika eury a vynesli kola.

„A teď stojím na místě s nejnižší nadmořskou výškou celý naší republiky,“ hlásal Tim důležitě, sotva vyskočil z lodi na přistávací molo. „Jenom sto patnáct metrů nad mořem. Sněžka má tisíc šest set tři.“

„My víme, kolik měří Sněžka,“ odbyla ho Alfa, která při vystupování z lodi málem upadla a potřebovala si na někom vylít zlost.

„Tak ať se vám výlet vydaří... počkejte, jak je ta česká říkanka...“ zamyslel se kapitán. „Už vím! *Sláva, nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu!* To neznáte? Možná vaši rodiče.“

„Děkujeme!“ mávali mu, když se loď opět brumlavě vracela do německých vod.

„Na shledanou! Auf wiedersehen!“ volala Beta.

„Wiedersehen!“ odpověděl muž a po kapitánsku zasalutoval.

Trpaslík

„Helmy na hlavy, kola na ramena a jdeme!“ zavelel Jonáš a ukázal ke kovovému schodišti vedoucímu od přístaviště na nábrežní komunikaci.

„Neříká se vzít nohy na ramena?“ uchechtla se Alfa potichu.

„Říká. A znamená to vzít roha,“ mrkla Beta na sestru. „Ještě je čas si ten cyklovýlet rozmyslet.“

„Tak na to zapomeňte, holky,“ ohlédla se Mariana, když zaslechla spiklenecké šepotání kamarádek. „Od začátku jara trénujeme na kolech, teď to přece nevzdáme.“

„Jenomže pro tebe jsou kola druhý nohy, což se o nás říct nedá. Ale neboj, my tě v tom nenecháme,“ ujistila Marianu Beta.

Hardy stál už na schodech. Sotva však vystrčil hlavu nad úroveň silnice, zůstal překvapeně stát.

„Fuj, to jsem se lek! Co to je?“ zíral vytřeštěně na mužíčka se špičatou červenou čepicí.

„To je trpaslík,“ informoval ho Tim, který mu byl v patách. „Tys ještě neviděl trpaslíka?“ zeptal se potouchle. „Tenhle je jako živý.“

„No právě,“ šklebil se Hardy, „to jsou teda fórky.“

„Zvykejte si,“ ozvala se za nimi Mariana. „Jak jsem slyšela, zdejší vietnamský trhy jsou plný trpaslíků. Němci je sem asi jezdí nakupovat ve velkém.“

„Haló, co je? Proč stojíte?“ křičela dole pod schody Alfa.

„Dělám, co můžu,“ funěla Beta a zkoušela si kolo na rameni líp nadhodit.

„Chceš pomoci?“ nabídl se Jonáš, když viděl, jak s vynesením kola bojuje.

„Nevím. Asi jo,“ přiznala a zalomcovala rámem. „Příšerně těžký kolo!“

„Aby ne, když se ho pokoušíš odnést i se zábradlím,“ neodpustil si Jonáš rýpnutí, ale kolo vyprostil a vynesl ho Betě až na silnici.

„Dík,“ pípla vděčně. „Hele, trpaslík!“

„Tak nasedat a jedeme, Sněhurko,“ nedal jí Jonáš vydechnout a pro jistotu popohnal i Alfou.

Pobřežní výpadovka vedoucí podél Labe do německého města Bad Schandau zatím nevykazovala moc velký provoz, ale na parkovišti pod strmou skálou, hned vedle vyrovnaných řad sádrových trpaslíků, už stálo několik aut. Stejně tak na plácku před místní poštou a obecním úřadem nalepeným k patě další kolmé skalní stěny.

„Tady bude víc skal než domů,“ pochvaloval si Jonáš a celý natěšený šlápl do pedálů.

Mariana se nedala pobízet. Dlouhé nazrzlé kučery jí zpod helmy vlály a jen tu a tam se dotkly zad nahrbených k řídítkům.

„Jupíí! Dneska si to užijeméé!“

Přejeli po mostě, který na samém soutoku s Labem překlene řeku Kamenici. Spíš říčku. Mělkým pramínkem se plouží-